

Iana Matei

PARDUODAMA:
Mariana

15 metų, kaina sutartinė

Alma littera

JONELA

– Alio, čia Jonela*?

– Taip, kas kalba?

– Čia Jana Matei. Tikiuosi, Pepė sakė, kad aš skambinsiu.

Ar ji tau paaiškino, kas aš tokia?

– Taip, taip, viską žinau.

– Ar gali kalbėti? Tavęs niekas neseka?

– Galiu, dabar aš viena.

– Pepė man sakė, kad tau reikia mano pagalbos. Ar tikrai?

– Nežinau...

– Bijai?

– Taip.

– Tu pasitiki manim?

– Manau, taip.

– Gerai, tada ištrauksiu tave iš ten.

Jonelai penkiolika metų, ji – sekso vergė. Tiek apie ją ir nežinau, bet to visiškai pakanka: privalau išgelbėti tą merginą. Šįryt apie ją man pranešė vienas advokatas. Paskambinti jo prašiusi kažkokia ispanė, vardu Pepė: jai neramu dėl paauglės rumunės, kurią pagrobė prekeiviai žmonėmis. Jos žiniomis, Jonela priklauso vienai čigonų šeimai, kurioje gyvena motina, du sūnūs ir dukra. Iš pradžių, jei gerai supratau, ta senyva sąvadautoja

* Visi vardai pakeisti (*aut. past.*).

pasiūliusi Jonelai pagyventi pas ją, nes mergaitės tėvai be perstojo kivirčydavęsi. Jonela padėdavusi jai dirbti turguje. Po trijų mėnesių senė pareiškė:

– Stogo virš galvos ir duonos veltui niekas neduoda. Tu jau ir taip man daug kainavai, laikas gražinti skolą. Mano sūnūs rado tau darbą Turkijoje. Išvažiuoji rytoj.

Turkijoje Jonela buvo mušama, jai grasino mirtimi. Mergina palūžo ir ėmė daryti tai, ko iš jos reikalaujama, – miegoti su nepažįstamais vyrais. Po vieno policijos reido gatvėje, kur Jonela dirbo, ji buvo išskraidinta atgal į Rumuniją, bet vos išlipusią iš lėktuvo ją pačiupo sąvadautoja ir netrukus išsiuntė į Ispaniją. Tik atvykusi mergina bandė nusižudyti – išgėrė vaistinėje įsigytų migdomųjų. Po keleto dienų pamėgino dar sykį. Prisirijusi vaistų trečią kartą buvo tokia apdujusi, kad suteneris, vienas iš senės sūnų, nebegalėjo išsiųsti jos į gatvę. Jonela liko uždaryta nutriušusio viešbučio kambaryje, o sąvadautojas klientus ėmė kviesti į viešbutį. Vienam jų, ispanui, mergina pasirodė labai jauna.

– Kiek tau metų?

– Penkiolika.

Jei ne vaistų sukeltas svaigulys, turbūt ji niekada nebūtų išdrįsusi pasakyti tiesos. Priblokštas vyriškis ėmė klausinėti. Jonela pasakė, kas jai nutiko. Grįžęs namo, vyriškis viską papasakojo motinai. Įsivaizduojate? Abu nedvejodami nutarė: mergaitę reikia ištraukti iš tų niekšų nagų. Kitą dieną klientas grįžo į viešbutį ir pasakė vėl norįs permiegoti su Jonela. Užlipęs į jos kambarį, jis paprasčiausiai išsivedė ją ir, įdavęs kelis eurus, įlaipino į Rumunijon vykstantį autobusą. Vyriškis netgi pažadėjo reguliariai siųsti pinigų paštu. Grįžusi į tėvynę, Jonela prisiglaudė pas tetą, bet senė ir ten ją netrukus surado. To buvo galima tikėtis: sąvadautojai apie savo aukas žino viską, nes tik taip gali jas valdyti. Prekeiviai pagavo Jonelą prie tetos namų ir įsisodino į automobilį. Teta mėgino jiems sukliudyti, tačiau senė žinojo, ką sakyti:

– Duosiu patarimą: tik nesugalvok kviesti mentų. Jei draskysiesi, vietoj jos paimsim tavo dukterį.

Jos dukrai buvo trylika. Teta nesipriešino. Prekeiviai nugabeno Jonelą į Kelerašį prie Bulgarijos sienos, netoli Juodosios jūros. Laimė, Pepė, to kliento iš Ispanijos motina, laikėsi duoto žodžio: ji jau buvo susisiepusi su Jonela dėl pašto perlaidos. Tardoma prekeivių, paauklė apie tai prasitarė, tada pagrobėjai leido paskambinti geradarei ir susitarti dėl pervedimo datos: tokie žmonės niekada neatsisako pinigų. Tai buvo jų klaida. Jonela papasakojo Pepei, kas nutiko. Ši, niekuo negalėdama pagelbėti, susisiekė su advokatu, prašydama Rumunijoje rasti žmogų, kuris galėtų išgelbėti Jonelą. Paskambinėjęs šen bei ten, advokatas išgirdo apie mane, mano prieglaudą ir pagalbą sekso prekybos aukoms.

Veikti reikėjo skubiai: paskutinį kartą tardamasi su Pepe dėl perlaidos, Jonela pranešė, kad senė ketinanti ją vėl išsiųsti į Turkiją. Kadangi mergina jau buvo įrašyta į Turkijos policijos apskaitą, prekeiviai kažkokiam tipui sumokėjo 100 eurų ir ją ištekino, kad pakeistų pavardę. Veikti reikėjo nedelsiant: po kelių dienų mergaitė atsidurs kitapus sienos...

Kalbėdama telefonu jaučiu, kad Jonela sutrikusi dvejoja.

– Jonela, atvažiuosiu tavęs paimti.

– Ne, tai neįmanoma! Jie mane užmuš! Sakė, kad jei dar kartą mėginsiu pabėgti, pririš mane prie mašinos ir vilks žeme, kol nusibaigsiu...

– Jie to nepadarys, tik nori tave įbauginti.

– Ne, padarys! Kai jie atvažiavo pas tetą manęs paimti, Ramonas daužė mane kumščiais. Be to, bausdami nurežė plaukus. Pasakiau, kad kreipsiuosi į policiją, o senė ėmė juoktis ir pareiškė, kad policininkai – jos draugai!

Negaliu patikrinti, ar ji sako tiesą. Koks skirtumas – esu tvirtai įsitikinusi, kad tai merginai gresia pavojus. Visa kita nesvarbu.

– Jonela, ką nors sugalvosime. Ar jie bent akimirką palieka tave vieną?

– Ne, aš uždaryta kambarį visą dieną.

– Gerai pagalvok – niekada tavęs neišleidžia?

– Ne, juk sakau: jie net neleidžia man dirbti gatvėje. Bijo, kad vėl nepabėgčiau. Išeinu tik tada, kai reikia pašte atsiimti Pepės perlaidas.

– O tada būni viena?

– Senė ir Ramonas manęs laukia prie pašto. Nė per žingsnį manęs nepaleidžia.

– Bet į paštą eini viena?

– Taip, tik kad Pepė pinigų atsiuntė prieš kelias dienas. Nežinau, kada gausiu kitą perlaidą.

– Tai nesvarbu: jie irgi to nežino. Klausyk, pasakysi jiems, kad skambino Pepė, atsiuntė pinigų ir tau reikia juos atsiimti. Skambtelėsi man ir pasakysi kada.

– O kas paskui?

– Lauksiu tavęs prie pašto. Pamatysi priešais stovintį seną raudoną audi, prie vairo sėdės šviesiaplaukė moteris – tai aš. Užpakalinės durys bus neužrakintos. Kai jie tave paleis, įeisi į vidų... ir tuoj pat išeisi. Reikia juos užklupti netikėtai: jie manys, kad užtruksi geras dešimt minučių, kol pasirašysi visus popierius. Laukdami tikrai užsirūkys. Nė vienas nesitikės, kad taip greitai išeisi. O tu skuosk prie mano mašinos ir nerk ant užpakalinės sėdynės. Variklis bus užvestas, tučtuojau spausime.

– Gerai...

– Viskas pavyks kuo puikiausiai, Jonela.

– Gerai...

Padedu ragelį, bet rami nesijaučiu. O jei suteneriai ką nors įtars? Šiaip ar taip, nėra kitos išeities, reikia mėginti laimę... Kitą dieną man skambina Jonela.

– Tvarka, pinigus atsiimsiu rytoj po pietų.

– Būsiu vietoje. Kur paštas?

– Miesto centre.

– Puiku, rasiu. Atmink – raudonas audi, šviesiaplaukė moteris, tu šoki į mašiną.

– Gerai.

Aš gyvenu Piteštyje, pramoniniame mieste prie Karpatų. Kelerašis, į kurį važiuosiu pasiimti Jonelos, įsikūręs netoli Juodosios jūros, už keturių penkių valandų kelio. Tad išvykti turiu anksti, juolab kad nenutuokiu, kelintą valandą pasirodys Jonela. Būčiau galėjusi sėsti į didžiąją dačiją – ji tinkamesnė ilgoms kelionėms, bet mano senasis audi staigesnis ir greitesnis: tai pravartu, jei mus bandytų vyti.

Į Kelerašio centrą atvykstu beveik vidurdienį. Nebesusigaudydama žemėlapyje, pasiteiravau praeivio, kur paštas. Pagaliau aš vietoje. Pasistatau mašiną prie šaligatvio, už keleto metrų nuo įėjimo. Na, dabar telieka laukti... ir tikėtis, kad prekeiviai nepersigalvos ir savo planų nekeis!

Prabėgo trys su puse valandos, o Jonelos kaip nėra, taip nėra. Nė sykio neišlipau iš automobilio, bijodama ją pražioti. Nuo pat ryto nieko nevalgiusi, pilvas garsiai gurgia, bet vis tiek nieko negalėčiau nuryti. Šitaip laukti tiesiog nepakenčiama. Vaizduojusi blogiausia: gal senė viską suprato? Gal įbauginta Jonela prisipažino, kad jokios perlaidos nėra? Nerimo gniaužiama širdimi atidžiai stebiu į paštą įeinančius ir iš jo išeinančius žmones. Staiga pamatau ją – iš taksi automobilio, kuris ką tik sustojo tiesiai priešais mane, išsiropščia išblyškusi mergaičiukė pasišiaušusiais plaukais, vilkinti džinsus ir trumpą striukelę. Nesu tikra... Bet kaip iškarpyti plaukai... Taip, tai tikrai ji. Ji žvilgteli į mano mašiną ir pasuka pašto link. Taksi automobilio priekyje įžiūriu seną čigonę, ji kalbasi su vairuotoju. Dabar mano galva veikia kaip automatas – užvedu mašiną ir imu lėtai važiuoti atgal, kad galėčiau staigiai pajudėti iš vietos. Nenuleisdama akių nuo taksi, sugriebiu rankeną ir atidarau užpakalines dureles. Aš pasirengusi. Štai! Jonela išlekia iš pašto ir po kelių akimirku neria ant užpakalinės sėdynės. Jai dar nespėjus atsisėsti, staigiai pasuku į šoną. Nežinau, ar senė

ką nors pastebėjo, bet lenkdama taksi automobilį veidrodėlyje matau, kad vairuotojas jai kažką sako, pirštu rodydamas į mano audi. Jie viską suprato... Spaudžiu akceleratorių ir didinu greitį. Mums iš paskos į priekį šauna ir taksi automobilis.

– Jonela, kur man važiuoti? Į dešinę? Į kairę?

Miesto nepažįstu. Automobilyje laukiau keturias valandas, bet nesusiprotėjau pažiūrėti, koku keliu važiuoti... Na ir kvailė! Veidrodėlyje matau iš baimės paklaikusią Jonelą – ji nedrįsta atsisėsti ir, bandydama susiorientuoti, vogčiomis žvilgčioja pro langą.

– Tenai!

Susirietusi ant sėdynės, mergina ranka man rodo kryptį. Važiuoju, kur ji rodo. Taksi lipa mums ant kulnų. Senė grasina man iškėlusi kumštį.

– O dabar kur?

– Į kairę!

Tardama šiuos žodžius, ji rodo į dešinę.

– Jonela, tu ką – neskiri dešinės nuo kairės?

– Taip... Ne... Tenai!

Mudvi nervingai nusijuokiamo. Jonela apimta panikos. Neabejoju – jei dabar paklauschiau, kuo ji vardu, ji man atsakytų: „Pedras!“ Šiaip ne taip, staigiai sukiodama mašiną, klausau jos nurodymų. Darau posūkius, nardau tarp automobilių, skrieju nepaisydama „Stop“ ženkle... Veidrodėlyje matau, kaip mūsų persekiotojai ima atsilikti. Gerai, kad pasirinkau audi... Po gerų penkių minučių Jonela pagaliau išdrįsta pažvelgti atgal.

– Nebematau jų, – lengviau atsikvepia ji, dar bijodama tuo patikėti.

Ji neklysta: mes jų išties atsikratėme. Bet greičio nemažinu. Suteneriai apie mano mašiną gali pranešti kokiam bendrininkui. Akylai stebiu kelią: noriu įsitikinti, ar mūsų nesiveja joks automobilis. Pagaliau išvažiuojame iš miesto – mes išgelbėtos. Tebelekiu tokiu pat greičiu, kad dar labiau atsiplėštume nuo

persekiotojų, ir padrašinamai nusišypsau savo išsigandusiai keleivei. Kurį laiką nei ji, nei aš netariame nė žodžio. Pamažu imame kvėpuoti ramiau. Staiga suskamba Jonelos telefonas. Kai ji atsiliepia, kažkas taip garsiai subliauna į ragelį, kad išgirstu net ir aš:

– Duok man tą supistą blondinę!

Virpėdama iš baimės ir pykčio, Jonela atkiša man telefoną. Kone apkurtina šiurkštus vyro balsas.

– Tuoju pat ją gražink arba sušersime tave žiurkėms!

– Eikit velniop!

– Nereikėjo pagrobti mūsų merginos – nežinai, kas mes tokie!

Nuo juoko man užima kvapą: tas tipas akivaizdžiai mano, kad susidūrė su konkurentu – kitu suteneriu. Įsivaizduoja, kad jam iš panosės nušvilpiau jo darbo jėgą!

– Ak tu ster...

Susinervinusi nutraukiu pokalbį ir sviedžiu telefoną ant grindų. Nėra reikalo klausytis šiurkščių įžeidinėjimų. Tučtuojau pasistengiu nuraminti savo mažąją globotinę:

– Viskas gerai, tu saugi, jie nieko nebegali mums padaryti.

– Taip... Puikiai juos apmovėme, tiesa?

Merginos balsas kiek įsitempęs. Jaučiu, kad jai vis dėlto labai neramu. Ji nieko nežino apie mane, bet pirmą kartą suvokia, kad pergale jos pusėje. Kelionė ilga, turime socialiai laiko susipažinti. Pasakoju jai apie savo prieglaudą sekso prekybos aukoms, siūlau dalyvauti socialinės integracijos programoje. Ji entuziastingai sutinka. Ir labai stengiasi mane sužavėti... Tas noras man patikti nestebina. Jonela ištrūko iš žiaurios aplinkos. Ištisas savaites ji apsimitinėjo, kad tik išliktų. Jai reikia išmokti manimi pasitikėti... Iki Piteščio likus valandai kelio, vėl suskamba ant grindų numestas Jonelos telefonas. Šįkart atsiliepiu aš, pasirengusi dar vienai įžeidimų papliupai. Tačiau netikėtai pasigirsta ramus balsas:

– Alio, čia policijos seržantas. Ką tik gavau pareiškimą, kad buvo pagrobtas nepilnametis asmuo. Įsakau tučtuojau grąžinti merginą.

Nieko sau – suteneriai drįso kreiptis į policiją! Ką – ir vėl korumpuoti mentai? Negali žinoti, bet išgirdusi tvarkos sergėtojo įsakymą pratrūkstu pykčiu, kuris tvenkėsi nuo pat ryto. Įsiutusi užsipoulu:

– Idiote! Nepilnametė, kurią aš neva pagrobiau, verčiama dirbti prostitute! Kodėl dangstote tuos žmones? Ar jie bent prasitarė, kad prievarta ją ištekino už nepažįstamo žmogaus?

– Nenučiuoju, apie ką kalbate. Tik žinau, kad gautas pareiškimas dėl pagrobimo.

– Prašom pasakyti savo pavardę, seržante.

– ...

– Alio!

Ryšys nutrūko. Žinoma, mentas padėjo ragelį. Jis, be abejo, suprato, kad reikalas rimtas. Jonela nejučiomis žvilgteli pro užpakalinį langą – išvykus iš Kelerašio, taip žvilgčiojo daugybę kartų. Spėju, praeis nemažai laiko, kol ji išdrįs žingsniuoti gatve nesidairydama atgal...

– Sakyk, tu alkana?

– Taip.

– Gerai, sustosim užkrimsti.

Sutemo. Visą dieną burnoje neturėjome nė kąsnelio. Į prieglaudą atvyksime jau po dvidešimties minučių: prieš supažindindama ją su kitomis merginomis, noriu trumpai papasakoti apie programą. Pakelės užkandinėje Jonela puola valgyti. Nusiraminsi, bet labai pavargusi, dabar ji trokšta kuo greičiau pasiekti kelionės tikslą. Prieglauda – tai jos galimybė pakeisti gyvenimą.

PREKYBA

Kasmet tokios merginos kaip Jonela iš Rumunijos tūkstančiais užplūsta visos Europos gatves. Iš Piteščio, Bukarešto, Jasai, Breilos, Sibiu ar Timišoaros, iš didmiesčių ar atokiausių Transilvanijos kaimelių jos atvyksta į Madridą, Romą, Paryžių, Londoną ar Amsterdamą, kur prisideda prie daugybės kitų nelaimingųjų, už keletą eurų šlifuojančių šaligatvius. Tik nesupraskite klaidingai – moterys, kurios pačios nusprendžia prekiauti savo kūnu, man nė kiek nerūpi. Kovoju ne su savanoriška, sąmoningai pasirinkta prostitucija, o su prekyba žmonėmis. Kalbu apie prievartą patiriančias mergaites, dažnai nepilnametes, kurios perkamos ir parduodamos lyg paprasčiausi mėsos gabalai, apie mergaites, kurios išplėšiamos iš namų, kankinamos, psichologiškai palaužiamos, mušamos, prievartaujamos ir padaromos sekso vergėmis. Tai ne kas kita kaip masinis prievartavimas, ir jis nuolat vyksta čia, Europoje, XXI amžiuje!

Nors per dešimt kovos metų daug regėjau, man vis dar nepaprastai skaudu, kad žmonės gali įkainoti gyvybę ir eksportuoti merginas lyg bet kokią įprastą turtą. Reikia jaunos nuolankios rumunės, kuri šlifuočių šaligatvius Ispanijoje, Anglijoje ar Olandijoje? Ponai, siūlykite savo kainą! Žinokite, kad ją išvežti iš gimtinės kainuos mažiausiai 800 eurų, o jeigu perkate ją savo šalyje (tai jau pardavimo grandinės pabaiga) – iki 30 000 eurų. Sumokėję tokią kainą, įgyjate visas teises į jos gyvenimą ir mirtį! O dėl

investicijos grąžos – užtikrinu, kad sandėris apsimoka: pervežus ją per sieną, garantuotai gausite 150 procentų pelną. Todėl šiandien prekyba moterimis bei vaikais pelningesnė net už prekyvimą ginklais ir narkotikais! Juk, priešingai nei ginklą, merginą galima parduoti ne vieną kartą...

Tai prasidėjo paskutiniame praeito amžiaus dešimtmetyje, žlugus Čaušesku ir komunistinių Rytų Europos šalių santvarkai. Balkanų regione visokio plauko prekeiviai, naudodamiesi vienas po kito kylančiais karais, metėsi į sekso prekybą. Po karo kartu su būriais emigrantų, bėgančių nuo skurdo tėvynėje, į įvairias Vakarų Europos šalis plūstelėjo ir merginos iš Makedonijos, Lietuvos, Rusijos, Bulgarijos bei Rumunijos: jos būdavo slepiamos automobilių bagažinėse, sugrūdamos į vilkikų priekabas, kai kurios Italijos pakrantes pasiekdavo pripučiamomis valtimis. Šiandien jos gali laisvai judėti Šengeno erdve, todėl kuo ramiausiai sėda į lėktuvą. Per dvidešimt metų Rytų Europos šalys tapo pagrindinėmis Europos Sąjungoje dirbančių prostitučių tiekėjomis. Kadangi toks verslas nelegalus, neįmanoma tiksliai žinoti šio reiškinio mastų. Negausių tyrimų duomenimis*, šiuo metu Vakarų šalyse prostitucija užsiima trys šimtai tūkstančių atvykėlių iš Rytų Europos. Vos prieš penkerius metus jų buvo ne daugiau kaip du šimtai tūkstančių... Tuo metu didžiausia sekso paslaugų tiekėja buvo Rusija. Tačiau netrukus** ją aplenkė Rumunija – iš šios šalies į Europos Sąjungą imigruoja daugiausia prostitučių.

Kas žino, kiek iš jų buvo parduotos... Tikriausiai dauguma. Deja, tarptautinių organizuotų nusikaltėlių tinklų prižiūrimas mechanizmas puikiai sustyguotas. Patikėjusios melagingais pažadais gauti darbą užsienyje, merginos sutinka važiuoti kar-

* Kasmet pasaulyje priskaičiuojama nuo 800 tūkstančių iki 2,4 milijono prekybos žmonėmis aukų, daugiausia moterų ir vaikų.

** 2006–2008 metais buvo atliktas tarptautinis tyrimas dėl sekso darbuotojų Europoje.

tu su menkai pažįstamu žmogumi: iš tikrųjų tai verbuotojas, kuris už keletą lėjų* jas parduoda prekeiviui, o šis bematant jas išsiunčia į užsienį. Vos pervaziavus sieną, iš merginų atimami pasai, jos mušamos ir verčiamos parsidavinėti. Jų suteneris susižeria beprotiškus pinigus, o joms nekliūva nė centas.

Netikite? Vis dėlto tai vyksta – čia, jūsų akivaizdoje, jūsų gatvėse, baruose, automobilių stovėjimo aikštelėse, greitkeluose, – bet dėl to niekam neskauda širdies! Ispanijoje, kur darbuojasi daugiausia sekso prekybos aukų iš Rumunijos, merginos kabinėjasi prie klientų pačiame miesto centre. Ten prostitucija ne tik legalizuota, bet ir tapo visai įprastu dalyku. Regis, niekam neužkliūva, kad tarp praeivių vaikštinėja pusnuogės mergaitės. Kai kuriuose regionuose viešai siūlytis klientams leidžiama tik už miesto ribų. Tai ne kliūtis: mašinos rikiuojasi į eilę automobilių stovėjimo aikštelėse, kur dirba merginos. Tai tikri viešnamiai po atviru dangumi, – prekeiviai kuo ramiausiai prižiūri savo bandą. Kaip tik į tokių viešnamį papuolė Oana – paauglė, kurią prigludžiau savo įsteigtame centre. Vienas pažįstamas iš gimtojo kaimo jai pažadėjo padavėjos darbą Ispanijoje. Madride „palydovas“ nuvedė Oaną į butą miesto centre, kuriame gyveno dvi piktai atrodančios moterys. Joms buvo turbūt apie trisdešimt.

– Štai, nuo šiol gyvensi čia. Šios moterys tavimi pasirūpins ir paaiškins, koks bus tavo naujasis darbas.

Moterys tuoj pat paėmė pasą, aiškindamos, kad jį reikia paslėpti saugioje vietoje. Kitą dieną nusivedė Oaną į didžiulę automobilių stovėjimo aikštelę Madrido pakraštyje, vadinamą Kasa del Kampo: sąvadautojai ją vadina „gamykla“. Kiekvieną naktį ten parsidavinėja maždaug šimtas penkiasdešimt merginų, žargonu vadinamų „lagaminais“: jos – neįprastas žmonių pavidalo bagažas, atsiųstas iš įvairių Europos šalių. Moterys Oanai paaiškino:

* Rumunijos nacionalinė valiuta.

– Matai šią vietą? Tu dirbsi čia.

– Nesuprantu.

– Viskas labai paprasta. Vakare čia automobiliais atvažiuoja turistai. Jie rieda labai lėtai – apžiūrinėja merginas ir išsirenka tas, kurių nori. Kai vairuotojas lieps tau prieiti, įlipsi į jo mašiną ir darysi viską, ko jis paprašys.

– Atsiprašau, ką?

– Taip, jei norės į burną, tu jam pačiulpsi, jei norės paimti per užpakalį, tu jam leisi. Matai, nieko sudėtinga! Mes irgi čia darbuojamės ir užkalame krūvas pinigų! Viskas, ką tau reikia žinoti, – kaip ispaniškai pasakyti: „Labas, ar nori, kad duočiau meilės?“

– Kad duočiau meilės?

– Nesuk sau galvos, tik pasakyk, ir viskas.

– Nė už ką! Nenoriu miegoti su vyrais! Man žadėjo ne tai!

– O tu ką – manai, gali rinktis?

– Niekada, niekada! Jau geriau mirsiu!

– Štai kaip? Dar pažiūrėsim.

Vyresnioji nusišaipė ir šiurkščiai pastūmė Oaną prie savo bendrininkės. Ši merginą apgrėžė ir smogė į galvą. Apsvaigusi ir siaubingai išsigandusi Oana ėmė žagsėti.

– Na, tai ar tikrai nori mirti? Gerai, grįžtame. Pradėsi rytoj. Turi vieną naktį pagalvoti.

Tokios šiurkštaus įbauginimo scenos dažnai vyksta vidury dienos. Retkarčiais čia užklysta policininkai, patikrina dokumentus. Merginos tvarkos sergėtojų nė kiek nesibaimina: pilnametės nedaro nieko neteisėta, o nepilnametės visada pateikia suklastotus asmens dokumentus. Na, o sąvadautojai... Prekeiviai nekvaili. Užuot siuntę vyrus, kurie pernelyg kristų į akis, jie išrenka prostitutas, kurioms patiki prižiūrėti kitas, – jei reikia, prižiūrėtojos į darbą paleidžia ir kumščius. Pasirodžius patroliams, merginų grupelės akimirksniu išsiskirsto, o kai policija išvyksta – vėl susiburia. Daug mergaičių taip pat parda-

vinėjamos Valensijos, Barcelonos ir Almerijos „kekšių klubuose“ ar Prancūzijos pasienyje. Šios įstaigos oficialiai veikia kaip viešbučiai ir turi visus reikiamus leidimus. Jų viduje karaliauja suteneriai: jie valdo keletą dešimčių merginų, kurios čia nuolat gyvena ir savo kambariuose vieną po kito priima klientus. Apačioje prie baro klientas išsirenka merginą taip, lyg užsisakinėtų kokteilį, – skirtumas tik tas, kad dėl visko galima derėtis... Mat merginos mielai nuleidžia kainą, kad tik priviliotų klientą. Už 15 eurų galima gauti „pilną paslaugų paketą“...*

Italijoje – tai antra pagal populiarumą šalis, į kurią merginas siunčia rumunų suteneriai, – sekso vergių gyvenimas ne ką lengvesnis. Draudimas verstis prostitucija viešose vietose nėra niek negelbsti: manoma, kad iš maždaug septyniasdešimt tūkstančių šalyje dirbančių prostitučių (iš jų 20 procentų – nepilnametės) du trečdaliai darbuojasi tamsiose gatvelėse ir atokiuose parkuose. Milano pakraštyje esančiose kapinėse kasnakt sklinda dejonės – ten klientus glėbesčiuoja pigiai parsidavinėjančios merginos. Netoliese stovyklavietėje įsikūrę rumunai sekso mėgėjams garantuoja pigią prekę. Dažnai suteneriai net nesivargina išnuomoti buto: merginos priverstos miegoti aplinkiniuose miškuose pastatytose palapinėse arba kartoninėse pašiūrėse ir privalo dirbuotis už šalimais stūksančių giraičių...

Prancūzijoje padėtis irgi iš esmės nesprendžiama: už siūlymąsi klientams baudžiama pagal įstatymą, bet pati prostitucija toleruojama. Kiek jų yra? Dvidešimt tūkstančių? Trisdešimt? Merginos labai dažnai keliauja iš vienos šalies į kitą, todėl tikslų skaičių žinoti sunku. Tačiau iš tikrųjų tai visiems paranku. Kur kas paprasčiau tvirtinti, kad pas kaimynus padėtis blogesnė, ir problemą traktuoti kaip paprasčiausią viešosios tvarkos trikdymą. Prancūzijos valdžios institucijoms, įnirtingai kovojan-

* „Bazinės“ paslaugos – felacija ir lytinis aktas viena poza – kainuoja nuo 30 iki 100 eurų.

čioms su neteisėta imigracija, terūpi viena – išgrūsti merginas iš šalies: vos sugautos jos tučtuojau deportuojamos į tėvynę, nors net neišėjusios iš oro uosto bus vėl išsiųstos į kitą šalį. Masinė deportacija tik dar labiau pablogins padėtį. Iki šiol tokia politika prostitučių skaičiaus nė kiek nesumažino. Tereikia pa-vaikštinti aplink Paryžiaus stotis, po didžiąsias giraites aplink sostines, Venseno ar Bulonės miškus arba po Anglų promenadą Nicoje – išsyk prieš akis išdygs varganos menkai apsirengusios figūrėlės. Kiekvienos tautybės merginoms – sava vieta po saule. Sekso pasaulyje karaliauja rusės. O rumunės kartu su bulgarėmis nustumtos į priešpaskutinę vietą, jos lenkia tik afrikietes, – šios rinkoje pačios pigiausios, ir jų klientai atitinkami... Žodžiu, aš jums kalbu apie žemo lygio prostitutas, kurias nuo elitinių palydovių skiria tūkstančiai mylių. Rumunės dažniausiai atsiduoda automobiliuose, apšnerkštuose baruose ir purvinose aptriušusių viešbučių lovose. Jos tikros sistemos darbininkės: triūsia it prie konvejerio – per vakarą aptarnauja septynis, aštuonis, devynis, net dešimt klientų. Be to, jos numuša kainas. Greita sueitis vidutiniškai kainuoja 30 eurų, pusvalandį trunkantis lytinis aktas – 50 eurų, o jei tai vyksta viešbutyje – 100 eurų. O rumunės savo kūną siūlo už mažiau nei 30 eurų, kad tik įvykdytų sutenerio reikalavimus. Tad nieko nuostabaus – konkurencija daug kam nepatinka. Ir nepraleidžiama proga tai joms parodyti aukštakulnių spyrtais...

Mergina, kuri kas naktį suteneriui turi atiduoti 200 ar 300 eurų, antraip bus siaubingai kankinama, griebiasi tokių kraštutinumų, kuriuos suprasti pajėgia tik tie, kam bent kartą grasino prekeiviai žmonėmis. Niekas neatlaiko tų sužvėrėjusių niekšų spaudimo. Man šlykštu klausytis, kaip sociologai, rašytojai, politikai be galo, be krašto postringauja apie filosofinę žmogaus teisę laisvai disponuoti savo kūnu. Žodis suteikiamas elitinėms telefonu iškviečiamoms prostitutėms, kurios vairuoja poršę, gailimasi tų gerai išauklėtų studentų, kurios

tvirtina kitaip nepajėgiančios sumokėti nuomos, bet niekam nekyla klausimas, kodėl penkiolikos metų mergaitė sutinka už 20 eurų atlikti felaciją pirmam nepažįstamam praeiviui!

Blogiausia tai, kad 2003 metais priėmus Vidaus saugumo įstatymą Prancūzijoje neteisėta prostitucija smarkiai išaugo. Prekeiviai prisibijo siųsti merginas į gatvę, užtat internetu organizuoja pasimatymus privačiuose butuose, automobiliuose arba miškuose toliau nuo miesto centro, kur mergaitės dar pažeidžiamesnės: niekas jų negina nuo sutenerio ar iškrypusių klientų žiaurumo. Kuri nors pastojo? Ji suspardoma, kad patirtų persileidimą. Kas nors merginai netyčia sulaužė ranką? Ji tučtuojau grąžinama į darbą be jokios gydytojo apžiūros. Tą patį galima pasakyti ir apie Jungtinę Karalystę, kur už siūlymąsi klientams irgi baudžiama: ši šalis, kurioje prekybos moterimis ir mergaitėmis ilgai nebuvo, per keletą metų tapo sutenerių pamėgta vieta. Visur kaip grybų pridygo daugiau ar mažiau slapta veikiančių viešnamių. Vien Londone jų keletas šimtų. Daugelis šių gėdos namų – niekas nežino, kas juose vyksta, – puikiai verčiasi: klientai nebaudžiami prievartauja nepilnametes, kurios tūno pasislėpusios už tiulio užuolaidų. Tai vyksta vos už kelių metrų nuo „padorių“ gyventojų, – šie tik pagarsina televizorių, kad negirdėtų įtartinų garsų.

Padėtis prostituciją reglamentuojančiose šalyse ne ką geresnė. Olandijoje, įteisinus sekso prekybą vitrinose ar viešnamiuose (ten padėtis kontroliuojama), sykiu buvo paskatinta nematoma prostitucija, gyvuojanti antrarūšiuose baruose ar privačiuose butuose, – ten niekas neklaus merginų amžiaus ir neprašys dokumentų. Ne išimtis ir Vokietija, užimanti penktą vietą po Ispanijos, Italijos, Graikijos ir Čekijos: nors viešnamiai legalūs, išnaudojamų neteisėtų imigrančių nemažėja. Priešingai – iš šalyje priskaičiuojamų keturių šimtų tūkstančių prostitučių (per dešimt metų jų padaugėjo dvidešimt kartų!) trys ketvirtadaliai atvykusios iš užsienio. Jos darbuojasi nele-

galiuose baruose ir klubuose, kurie kuo ramiausiai vienas po kito steigiami greta reglamentuotų įmonių. Prisiminkite 2006 metų Pasaulio futbolo čempionatą – Berlyno savivaldybė pastatydino milžinišką linksmybių kompleksą su individualių paslaugų teikimo kabinomis, panašiomis į laikinas tualetų būdeles! Ši žavinga vietelė į kvartalą pritraukė įvairiausių tautybių merginų, kurių daugelis buvo iš Rytų Europos šalių, – jos dirbo nelegaliai. Siekiant patenkinti milijonų sirgalių seksualinę apetitą, iš viso buvo importuota apie keturiasdešimt tūkstančių moterų! Tarp jų buvo ir nepilnamečių, paauglių, kurios buvo skubiai išplėštos iš namų, kad jas galėtų prievartauti futbolo aistruoliai...

Šiandien savo gyvenimą skiriu tokioms pragarą išgyvenusioms merginoms. Negaliu išgelbėti visų, bet paprašyta puolu į pagalbą. Nesu galinga moteris: šiurkštūs antpuoliai – ne mano sritis. Apskritai vengiu tiesiogiai susidurti su prekeiviais: gerklę laidau garsiai, bet puikiai suvokiu, kad tokia kaip aš – smulkaus sudėjimo blondinė, nemokanti jokio kung fu – prieš tuos žvėris neatsilaikytų. Daugumą aukų į mano prieglaudą atsiunčia Europos nevyriausybinės organizacijos. Kai kurios man papasakoja apie savo drauges, kurios vis dar laikomos uždarytos. Jų padėdama susisiekiu su tomis belaisvėmis ir pranešu, kur gali saugiai prisiglausti, jei sugebėtų pasprukti.

Jeigu aš joms nepadėsiu, kas padės? Policija? Net jei policininkai nedirba išvien su prekeiviais, teisėsaugos sistema smarkiai šlubuoja. Rumunijoje neįmanoma surengti reido į viešnamį ar sulaikyti prekeivio, jei prostitutė neparašė pareiškimo. Tačiau sekso prekybos aukos pernelyg įbaugintos, kad išdrįstų taip pasielgti. Net jeigu jos kreiptųsi į policininkus, šie viso labo jas išlaisvintų – kitaip tariant, vėl atiduotų tiesiai kankintojams į rankas. Kitose Europos šalyse padėtis tokia pat. Esama aukas priimančių prieglaudų, bet jų labai nedaug, policininkai nemo-komi atskirti tradicinės prostitutės nuo sekso prekybos aukos,

o nusikaltėlių vis dar areštuojama pernelyg mažai, nors įstatymai vis griežtėja. Svarbiausia – valstybės narės nepakankamai bendradarbiauja, o kovai su sekso vergija, turint omeny jos mastus, skiriama per mažai lėšų. Todėl šiandien prekeiviams žmonėmis – laisvas kelias.

Mane siutina, kad tie padugnės lieka nenubausti... Gyvename neva šiuolaikinėje visuomenėje, bet joje pardavinėjami vaikai! Seksualinis išnaudojimas – ne kas kita kaip nauja vergijos forma, žlugdanti mūsų demokratiją! O mes sėdime sudėję rankas! Oficialiai visi – žiniasklaida, teisėjai, politikai – skundžiasi, triukšmingai piktinasi ir kartoja, kad reikia ką nors daryti. Praktiškai daugiausia kliūva klientams. O baudžiamojon atsakomybėn patrauktus sutenerius galima suskaičiuoti ant pirštų. Įkalinimas iki gyvos galvos – štai ko jie nusipelno! Tik taip įmanoma juos pažaboti.

Rumunijoje man tiesiog bloga nuo visur klestinčios korupcijos, tačiau negaliu taikstyti ir su Europos institucijų pasyvumu. Iš tikrųjų visiems nusispjauti. Aiškinama, kad mūsų gatvėse darbuojasi užsienietės, o savo nešvarius skalbinius reikia skalbti namie. Tai ne tik pasityčiojimas iš žmogiškumo, tai visiškai kvaila. Mūsų bėda – tai ir jūsų bėda. Rumunų prekeiviai merginų ieško pas mus, bet savo nelaimingąsias prekes veža pas jus, šią prekybą palaiko jūsų tautiečiai – juk kaip tik jie, kalbant tiesiai, su jomis miega. Štai kodėl Europos Sąjunga privalo padėti Rumunijai. Reikia padėti sumažinti mūsų šalyje siautėjančią korupciją, siųsti pas mus ekspertus, apmokyti mūsų teisėjus ir policininkus. Šiandien Rumunijoje vis dar cirkuliuoja lėjos. Bet po poros metų pereisime prie euro, ir slapta pervesti pinigus iš vienos valstybės į kitą bus dar lengviau. Tad veikti reikia dabar. Norite to ar ne, bet Rumunija – Europos dalis! Žinoma, padėtis pamažu keičiasi, bet dar tiek daug reikia nuveikti...